

Letnik XV.

1883.

Št. 6.

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, in to 10. in 25. dne, ko ga prebere in ne konfiseira policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljá celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, narodnost in vero.

✧ Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval. ✧

Davkovske predloge „Brenceljnové“.

Denarnemu ministru Dunajevskemu v prevdarek in morda tudi za porabo.

Nek gospodar je imel dva osla, ki sta mu tovore nosila. Bremeni njihovi pa niste bili enaki, marveč eden je veliko težje nosil, nekaj že zato, ker je bil slabotnejši od drugega. Pritoži se toraj pri gospodarji zavoljo pretežkega bremena ter ga prosi, naj bi mu breme vsaj nekoliko olajšal. Gospodar preiskuje in najde, da je breme prvega osla za njegove moči v primeri z bremenom drugega osla res pretežko, da se mora v tem oziru pomagati mu. Kaj stori toraj? Ali prvemu, slabotnejemu oslu olajša breme? Kaj še! On modruje tako: „Slabotnejši osel ima v primeri s trdnejim preveliko breme nositi; da se ta neenakost in krivica odpravi, mora toraj drugi, trdnejši osel dobiti večje breme.“ — Tako je modroval gospodar, tako je tudi storil. Odpravljena je bila pač neenakost med bremeni oslov, ali je bilo pa kaj pomagano slabotnejemu oslu s tem, da je trdnejši dobil večje breme, on pa ostal pri svojem? Ni čuda, da tudi zdaj ni bil zadovoljen in to zopet potožil gospodarju. Ta ga pa osorno zavrne: „Molči in nosi! Saj sem vslišal tvojo prošnjo in odpravil krivico med vama!“

To se je godilo, ko so živali, toraj tudi osli, še znale govoriti. Morda je našemu denarnemu ministru Dunajevskemu ta politična basen znana, če ne, naj jo pa tu bere in iz nje povzame nauk, kakoršen mu ljub. „Brenceljnu“ je prišla na misel, ko je premišljeval in pretresoval obravnave državnega zbora, kateri se mu zdi v prvi vrsti

mašina za kovanje novih in popravljanje starih davkov; kajti naj bo večina v njem Petrova ali Pavlova, liberalna ali konservativna, — davke ministerstvu vsaka dovolj.

Tudi zadnja leta, ko je večina konservativna, smo dobili več novih davkov, pa jih imamo še pričakovati, so že naznanjene dotične predloge. Dunajevski dela, kakor gospodar v tej basni: če se kak stan oglasi s pritožbo, da je z davki preobložen, brž poišče drugega, ki še ni in kateremu bi se dalo davkovsko breme še povišati, češ: „ako temu več naložim, bo tudi oni moral zadovoljen biti.“

Take vrste so skoro vse davkovske predloge novejšé dôbe. Ker je minister spoznal, da so nižji stanovi res preobloženi v primeri z bogatini, je segel zdaj tudi po teh, da se odpravi krivica. Zato pa „Brencelj“, ki rad vsakemu dobro svetuje in je posebno iznajdljiv v vsaki reči, priporoča našemu denarnemu ministru še nekaj ljudi, stvari in reči, katerim bi se dal davek naložiti. Pomagano s tem tistim ne bo, ktere davek zdaj preveč tišči, pač pa se bodo lahko tolažili, da imajo tovarše v trpljenji. Toraj davek še na vse to-le:

Na vse mačke, ktere imajo stare ženske drugim v nadlogo in škodo, in ktere ne love miši in podgan;

na vsakega psa, ktereга kdo v gostilnico, kavarno ali celó v cerkev pripelje;

na vsako „afnjo“, ki jo kdo (pijan) domú nese;

na vsako žensko, posebno gosposko obleko, ki je spodaj predolga, a zgoraj prekratka;

na vsakega delavca, ki v nedeljo dela, v ponedeljek pa postopa (blau montag);

na vsacega, ki se vedno in povsod ponuja za odbornika, poslanca itd., ki pa nikakor ni za to;

na vsacega, ki pravi, da je narodnjak, v gosposki družbi, posebno z ženskim spolom, pa koj nemški kramlja in s tem ovira razvoj slovenskega jezika;

na vsako besedo, ki se po zborih, državnih, deželnih, mestnih in drugih, preveč govori;

na vsacega možkega, ki vzame nemškutarco in pusti svoje otroke potujčiti, — in

na vsakega možkega, ki ima toliko, da bi lahko živil ženo in otroke, pa se vendar ne oženi.

Posebno zadnja dva davka bi kaj veliko nesla, morda bi se z njima poravnal ves primanjkljej, kterega je zdaj še 16 milijonov, in počasi bi se celó vsega državnega dolga znebili.

Na noge toraj, Dunajevski! Če boš hotel še novih nezadavkanih predmetov, kar pri „Brenceljnu“ se oglasi, saj ve še za nektere!

Jezična Žefa.

Jemnasta! To je pa kaj, kar b' ne bla nikol pričakvala! To je tako, kakor de b' ne blo nič več kuhare, ki b' znale za Veliko noč pirhe kuhat' al pa kolače in potice peč', drugač b' jest ne bla dobila tolik ponudb in prošenj, kakor sem jih, tako da sem komej vse prebrala, preštudirat' pa še nisem mogla vseh tako, de b' mogla zdej že povedat', al bo kej al nič. Sej sem že večkrat rekla, de k vsakmu in v vsak krej ne grem, posebno če ne vem natank', kako in

kaj in če je vredno ke iti al ne. Zato sem ostala še v službi, k' bo pa le za kratek čas, to je per en' rodovin', k' sama ne ve, al je nemčurska al pa slovenska, in čaka le, kako bodo izpadle volitve za ibljansk' rotovž, de bo potlej vedla, pri čem de je. Zato jest o ti moj' gospod' tud' nič ne rečem še zdej, pa bom že potlej, če bo kazal' in če bom še tam ostala al pa preč šla.

Zdej imamo pa me ibljanske kuharce nekej družga za pašo jezikov, in to je tista baba tam dol pod Ibljano pri Laverč', k' je svojga šoceljna zapeljala, de je ubil njenga moža. Ta baba tje imela že enajst otrok, pa je bla še tako neumna, de se je z drugim, mlajšim fantom spečala. To je spriden svet! No, pa je že Bog tako hotel, de je po en' delavk' vse na dan prišlo in potlej sta bla oba, baba in fant, obsojena na kol al „gavge“. To je pa

tud' prav, popolnoma prav. Špela, k' je tud' omožena in se ji ne godi ravno tako, de b' se mogla hvalit' z možem, je rekla, de b' tako ne naredila z njim, če bi prav vsak dan pretepel jo. Pa je že tako. Jest sem tud' ženska, pa bom povedala, zakaj je šlo, in Bog varuj, de b' mene zadel'!

Če se kakšna omožena ženska speča s kakšnim drugim, je skor zmirej tako, de skušata moža na stran spraviti', nej priganja že on al ona. Večdel pa je tako, de ona priganja, ker — kakor sem sama ženska, pa vender pravim — baba je več ko + + +. Po Štajarskem može spravljajo s strupam, drugod pa s kolmi in sekiram, zato b' jest nič ne zamerla možu, k' zapaz', de se njegova žena z drugim peča, če b' jo kar ubil, ker b' se s tem zavaroval, de b' ona ali njen „šocelj“ njega ne. Pa to zdej po postav' pri nas ne gre, na Turškem pa še, zato so Turknje bolj zvestes vojim možem, ko kristjanke pri nas.

To je, kar smo se me po Ibljan' zdej močno pogovarjale, k' je tista reč prišla pred krvavo sodnijo. Zdej so vsi preč: mož, k' je ubit, žena pa njen „šocelj“, k' sta na kol obsojena. Al ima kdo kej od tega? Ostanejo le otroci, reveži, k' so zgubli očeta in mater, čeravno jim za mater tako ni ravno treba bit' žal. Jest nikomur ne želim kola, za to babo pa bi vendar ne šla prosit.

Zdej pa kej družga. Med pismi, k' sem jih dobila, de b' šla za Veliko noč kolač in potice peč, je tud' eno z Gorenjskega, tam z Repoke nekod, k' še sama ne vem prav, kako je tam in kje je to. Pisala mi je moja stara prijatelca Johanca, k' zdej tam gor služ'. Morbit' bote sami vgnil', zato bom tud' njeno pismo tukej dala, kakor sem ga prejela, le de sem nekej izpustila, kar ni tako za med svet. To je Johančno pismo.

„Ljuba prijatelca Žefa! Jest služim že nekej časa zlo imenitni držin' in se m' ne godi preveč slab'. Gospod in gospa sta zlo fletna in golant; kar je pa men' nebolj všeč, je to, de sta oba trda Slobenerja. Jest b' bla skor čist zadovoljna tukej, če b' se m' le ne blo treba tok hdo ahtat, s kom de govorim.

Veš Žefa, tukej sta dve strank' koker v Ibljan, ena slobenarska, ena nemškutarska. Naš gospod so m' hdo prepovedal', de ne smem z nobenem nemškutarjem govort', še pogledat' ga ne smem. So rekli, de so nemškutarji sami srovez' in neumnež', k' še noben brat' in pisat' ne zna; men' se pa vender čuden zdi, kako more kdo nemškutar bit', če še brat' in pisat' ne zna; pa naš pospod morjo že to dober vedit', drgač b' gotov ne govorli tega, posebno k' so sami zlo učen'.

Kakor sem že rekla, per nas je vse strašno nobel. Per nas je ner bolj imenitna oštarija in štacuna. K nam hodjo ner bolj imenitni Slobenarji v oštarijo in štacuno, posebno pa pjontarji. K nam hod' tud' tist kunšten „Sčivk“, prot' kterem so bli ner bolj imenitni gode' na svet' prave muhe. On zna na vse štrumente, še na pšalce s cinka zna „kacenzmuzik“ nardit'. Veš Žefa, pa ga imajo tud' dekleta rade. Pa tud' tist majster s tiste imenitne „knedel-loden-tobarne“, k' se vse na „knedel-loden izdeluje, hod' k nam. Tist gospod mojster, k' se je učil tam nek v Žlezi samo kunštne rči, je zlo zlo učen, on nardi orgelce magar za „kacenzmuzik“. Tud' je menda znajdel iz neke mešte,

k se ji podmet prav', tako dobro blago za pišala, koker cink.

Zdej naj ti pa še nekej povem. Veš, pred mal časom so ble volitve za purgelmajstra in njegove ministre. Vsi prijatli našga gospoda so mislili, de bodo oni izvoljeni, k' so se že več časa pred zlo pripravljali; pa tist' prebit' nasprotnik' so bli močnejši, so vse naše zunaj enga premagal'. Našemu gospod' je bil že odločen purgelmojstrov stol, drugim pa vsi ministrski. Oh, Žefa! ti ne veš, kako veselje je blo še tist' juter pred volitvo; vse drugač pa zvečer po volitvi. — K' je volitev popoldne minula, pride tist' kunštni gospod iz „knedel-loden-tobarne“, prvi prijatelj ga praša: No kako je kej? On pa mil' reče: „Blamaža, blamaža!“ Naša gospa, k' so ravno pri oknu stal', k' so že zlo težko čakal, so to slišal', pa ne prav zastopil', prilete vesel' k men' in rečejo: „Johanca! je že dobro, Tomaža so zvolil.“ Zdej pa pridejo not k nam tist' gospod, k' so naše gospe brat, ves žalosten in potrft, gospa jim pa lete vesel' naprot in reko: „No, tok ste zvolil' Tomaža!“ Un gospod jih pa jezno pogledajo in rečejo: „Kdo t' je pa to povedal?“ Gospa pa reko: „I nu, sej si ravno zdej dol pod oknom rekel: „Tomaža!“ — „Jest sem rekel: blamaža, ne pa: Tomaža“, odgovori jezno. — Potlej je blo še nekej tožbe v Ibljano, pa ni blo iz vsega skup nič, ostal' je pri starem.

Al zdej bojo pa tud' naš' te ldi nakril', premal' jih je!“

Johanca še več piše, posebno o tem, de tist' nemškutarji tam svoje delavce pitajo le s turšco in de bodo tisti, k' niso mogli postat' ministri v Repok', kuhlal' jim vsak dan zjutraj golaš, opoldne pekli pečenko, zvečer kaj družga mastnega in poslal' nadzornika al rešpehtarja, k' bo tud' drugje po loncih gledal, de bo povsod tako. Vsga pisma pa jest nisem mogla dat', k' je več reči sitnih, potlej se pa tud' ne ve, kaj tisti velki misli, k' je nad nam'.

Tako sem za dons pri kraj', če prav imam še velik' za povedat'. Sej se bomo kmal' spet vidli. Med tem pa vesele praznike!

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Kako je svet neumen.

V neki krčmi sedita krčmar in edini gost, recimo mu Komar. Krčmar toži o slabih časih in slabi kupčiji ter pravi, da svoje krčme ni davno videl že polne. „Kaj staviš“ — reče na to Komar — „da boš imel — reciva — v nedeljo zvečer vse polno ljudi? Ali velja dva litra?“ — „Še več“ — reče krčmar — „če jih bom jaz zgubil.“ — „Dobro“ — reče Komar na to — „v nedeljo se le pripravi, da boš imel kaj v kuhinji in v kleti. Samo, če te bo kdo kaj prašal, moraš biti molčeč, kakor spovednik, naj bo že kar koli.“

V nedeljo zvečer je bilo pri krčmarji res vse polno ljudi, tako polno, da so skoro drug na drugem sedeli. Vsak je tudi tiščal v krčmarja, pa ta je imel preveč opraviti, da ni mogel z nikomur meniti se. To se mu je pa vendar čudno zdelo, da je vsak prašal, kdaj pride Komar, in ko se nazadnje ni mogel vbrani odgovora, je rekel: „O, bo že prišel, saj je vsak večer tukaj gotov.“

A Komarja le ni bilo in bilo ga ni. Gosti so strašno povpraševali po njem in čakali ga, ko pa je bila ura že pozna, so plačali in odšli. Krčmar je naredil lepo kupčijo ta večer.

Drugi dan pride Komar in ko sedita pri vinu, kterege je krčmar zgubil, praša ta: „Kako si pa naredil, da je včeraj toliko ljudi k meni prišlo?“

„Vedi toraj“ — reče Komar — „jaz sem povsod, kjer sem bil, pripovedoval, da sem slišal, da si ti nek v véliki loteriji zadel in da boš zato dal v nedeljo — to je včeraj bilo — sod vina, da ga bo vsak pil zastonj, pa še le takrat, kedar jaz pridem. Zato me ni bilo, razumiš?“ —

Oba se smejeta in trčita na neumnost ljudi, krčmar pa pravi:

„Jaz sem včeraj vendar terno zadel, ker toliko že leta in leta nisem stočil v enem dnevu. Živila neumnost in požrešnost ljudi!“

Krišpin Krišpovič.

Gospóda moja! Kolikokrat sem že imel priliko, zagovarjati ljudi, ktere ste vi hoteli kar tako brez daljega premišljevanja obsoditi. Najsijajnejši moj klient, s katerim sem si največ slave pridobil (čeravno ne toliko grošev, kakor n. p. dr. Zarnik pri najboljšem klientu), je Pirkar, ker — recite, gospóda moja, kar hočete, moja, prav moja zasluga je, da je Pirkar še zdaj šolski nadzornik. Kajti ako bi ga jaz takrat v tisti kočevski zadevi ne bil tako „fest“ izrezal, bi bil on zdaj morda že nadzornik tam kje na Turškem ali pa bi doma nadzoroval svoje otroke ali — recimo — pute in piščeta. Iz tega že lahko razvidite vsi, koliko veljave ima moja beseda. Nihče še ni bil nikoli obsojen, kogar sem jaz zagovarjal, še Pirkar ne. Toraj sem si tudi zdaj gotov sijajnega vspeha, ko mi ni zagovarjati ljudi, ki so kaj hudega storili, ampak ljudi, ki niso nič dobrega storili, in to so naši poslanci na Dunaji.

Vi, gospóda moja, tožite naše poslance, da na Dunaji nekteri izmed njih pač dobro govoré, a kadar pride do glasovanja, drže zmiraj z ministerstvom, naj bo to volilcem njihovim v prid ali ne. Zatoženi so ti poslanci, da z drugimi vred — toraj v družbi — dovoljujejo vsakakoršne davke vsakakoršnemu ministru, če prav za to

nič ne dobodo, ko k večemu par opljub ali par paragrafov, ki se dajo zmiraj na glavo postavljati, kakor kaže ta primera.

Na nogah stoji paragraf tako: §

Če se pa na glavo postavi, je tak: §

Vi gospóda pravite nadalje, da, če kak minister prav dovoli v to, da bo kak paragraf za nas pokonci stal, bo prišel drug in ga bo na glavo postavil ali pa celó po strani vrgel tako: ∞; in vendar naši poslanci dovoljujejo davke in pošiljajo še vesela poročila svojim volilcem na dom, družega pač res nič. Vi celó pravite, da, če družega ne morejo prinesiti vam z Dunaja, ko davke, naj še te tam pusté.

Vidite, gospóda ali marveč volilci, to ni tako, kakor pri branjevcu, kjer se lahko méni in prepira, a beseda ne velja nič, marveč le cvenk. Tudi naši poslanci na Dunaji bi lahko upili veliko zoper ministerstvo, to veste ravno tako, kakor jaz. Pa ker so v večini, jim tega treba ni, naj upijejo drugi, ki so v manjšini, in to so zdaj nemški liberalci. Naši poslanci namreč dobro vedo, da, če bi ministerstvu oni ne dovolili davkov, dovolili bi jih Herbstovci, to je: nemški liberalci. „Kdor prej pride, prej melje“ — je star pregovor, in naši slovenski poslanci hočejo prej mleti, toraj so se pridružili tistim, ki strežejo ministerstvu. To vendar ni nič napačnega, gospóda moja, in če vam povem, da je sedanje ministerstvo to prijaznost naših poslancev nekam zapisalo, jih bote menda vendar oprostili zatožbe zavoljo prevelike vdanosti tam, kjer za njihove volilce menda nikdar ne bo nič prida doseči.

Za pirhe, ktere ste od njih pričakovali, pa vam jih niso prinesli, jih do zdaj še niste tožili; ravno tako ne zaradi tlake, ktero hodijo delat na Dunaj. O tem toraj jaz zdaj še nimam besede, pa sem že pripravljen ná-njo, če bi zdaj ne oprostili mojih klientov, česar se pa prav za gotovo nadjam.

Govoril sem, gospóda moja, sodite pa vi!

Pirker ist noch Landesschul- inspektor!

Neumna stava.

Sta bila dva skup, mlada človeka, Slovenec in Nemeec. Pa je bil Slovenec hude krvi, kakor je vsak pravi Slovenec. Izobražena sta bila oba, posebno Slovenec. Nemeec ni bil toliko izobražen, ker je znal samo svoj nemški jezik. Slovenec pa je znal tudi prav dobro nemški, drugače bi z Nemcem ne bil mogel govoriti. Je pa prišlo med njima govorjenje o jeziki in Nemeec je trčil, da bo šel med čisto slovenske ljudi, pa jih bo naučil nemški vsaj toliko, da bo lahko z njimi shajal, a da se njemu ne bo treba naučiti ne besedice slovenske.

„Dobro“ — se oglasi ognjeni Slovenec — „jaz pa stavim, da bom šel med Nemce, kakor ti med Slovence, pa jih bom tudi naučil slovenski vsaj toliko, kakor ti Slovence nemški.“

„Velja, da jih ne boš“ — reče Nemeec in pomoli roko ognjenemu Slovincu.

Slovenec vdari v roko in tako stavita več denarja.

„Kako bo pa ta stava razsojena?“ — praša Slovenec — „in kdaj?“

„Čez tri leta se dobiva tukaj“ — reče Nemeec — „potem greva med Slovence, kjer bom jaz, in med Nemce, kjer boš ti. Če tam, kjer bom jaz, ne bodo vsi vsaj kolikor toliko nemški znali, tam pa, kjer boš ti, le eden kako slovensko besedo, pa bom jaz stavo zgubil.“

„Že velja“ — reče zdaj Slovenec.

In tri leta pozneje — kdo je zgubil stavo?

Slovenec.

Ko je prišel z Nemškega nazaj, je sam komaj še nekoliko znal slovenski. Nemcu pa, ki je bil med Slovinci, se ni bilo treba naučiti ne ene slovenske besede, pač pa je pokazal celo družbo Slovencev, ki se je od njega kolikor toliko — če tudi slabe — nemščine naučila.

To je razložek med Slovincem in Nemcem.

O pravem času.

Črtica kmetom v poduk.

Juri in Marko sta bila soseda. Med njivami je bila pot, zavoljo ktere sta se sprla. Juri je trdil, da je njegova in da Marko ne sme voziti po nji, če mu on ne dovoli. Ravno to pa je trdil tudi Marko. Zmeniti in spraviti med seboj se nista mogla, zato je rekel Juri:

„Jaz grem jutri k advokatu.“

„Meniš, da jaz ne morem iti?“ — vpraša Marko.

Drugi dan res gre Marko v mesto k advokatu in ko pride zvečer domú, pravi brž, da je že takega najel, ki bo pravdo dobil, če bi bil prav vrag vmes.

Ko Juri to sliši, gre tudi on v mesto in praša po kakem advokatu, ki bi bil prav „kunšten“. Povedo mu ga in on si ga tudi najame. Doktor mu obljubi, da se bo dobro potezal zá-nj in po vsem, kar je zvedel, pravdo gotovo tudi dobil.

Preteče nekoliko tednov. Juri in Marka sta se domá zeló hudo gledala, celó hlapci obojih so si že žugali z doktorji. Juri bi bil rad vedel, kako je s pravdo, zato se podá v mesto k svojemu doktorju. Ko vstopi, so vrata druge sobe na pol odprta in slišati je pogovor. Juri nategne ušesa in sliši to-le:

„Ta Juri in Marko sta oba skup osla.“

„Nič ne de, saj sta oba premožna.“

„Dobro! Bova pa naredila tako, da bova razsodbo prekladala in prekladala.“

„Prav je! Samo račune bota morala kmeta plačevati sproti.“

„Nazadnje nama je pa vse eno, kdo teh tepcev dobi pravdo ali zgubi.“

„Tako je!“

To je poslušal Juri in brž uganil, da je zastopnik Markov pri njegovem zastopniku. Brž se zmuza s pisarne, hiti domú k sosedu in mu pové, kaj je slišal. Sosed mu verjame, podasta si roko, potem pri poliču vina skleneta:

„Naj bo pot tvoja ali moja — doktorjeva pa ne bo.“

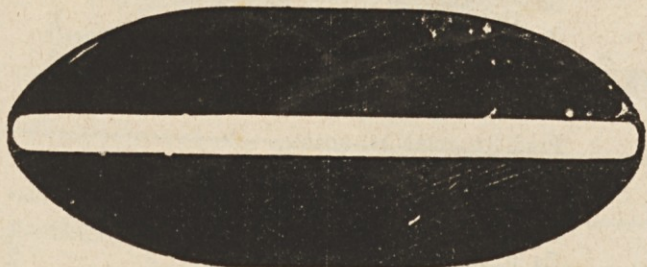
Dobro znamenje.

A. Ljubljana je še vendar krščanska, čeravno je precēj liberaluhov, nemčurjev in celó nekaj judov v mestu.

B. Iz česa sklepaš to?

A. Ker so se o letošnjem postnem času ljudje tako postili, da je slanikov in polenovke (štokša) veliki teden po vseh prodajalnicah zmanjkalo.

O veliki noči.

Miha. Kaj pa je to tu gori?

Muha. Saj vidiš! Pirih je, kterega so nam naši poslanci prinesli letos z Dunaja za velikonočne praznike.

Miha. Takega so nam pa prinesli tudi lansko leto. Ali ni na Dunaji nič drugačnih pirhov za nas?

Muha. Menda že ne.

Nekdanja in sedanja šola.

Nekdaj.

Učitelj. Ti, poba, si sosedova jabelka klatil. Sém, da bo pela šiba!

(Fant dóbi, kar je zaslužil, s šibo in se poboljša.)

Zdaj.

Učitelj. Ti, dečko, si se toliko spozabil, da nisi vedel, čegava so jabelka, ktera si klatil. Tu imaš knjižico, v kteri lahko bereš, da je prepovedano, tuje sadje klatiti. (Nekoliko dni pozneje.)

Deček. Gospod učitelj, jaz sem že zopet sosedova jabelka klatil, prosim, da bi mi dali še eno knjižico, kakoršno sem zadnjíč dobil.

Opomin.

Preteklo je že več mesecev, kar se o meni nič več ne piše in ne govori, le kaka mati straši še svoje neubogljive otroke z mojim imenom. To preziranje mi tako težko dé, kakor da bi bil živ zakopan. Svet misli, da, kar so mi grablje zlomili, se mu ni treba več pečati z menoj, pa sem vendar še na svetu in da sem, bom pokazal že o prihodnjih volitvah za mestno starešinstvo. Vendar bi prav nič hud ne bil, če bi mi kdo okna pobil ali vsaj razgrajal pred mojo hišo, da bi tako moje ime prišlo zopet med svet.

Dežmanov Korelj
iz Blatne vasi.

Preklic iz Sodražice.

I.

Nikdo ni zgubil pri orglah v Sodražici 1000 gold. Nekdo je pač res rekel, da jih je zgubil, a treba imeti na umu, da on plačuje patent od laži, česar še Brenclj ne more dokazati.

II.

Šolski vrt se ne dá v najem, pa tudi repa se ga ne bo tako polastila, kot lani; letos bo na njem rastla najprvo salata, potem pa — — dolgi jeziki.

Išče se za deklo ženska,

ktera ima to zmožnost, da se jej sanjajo dobre številke za loterijo. Če bi se posebno dobro skazala, jo dotični tudi za ženo vzame. Oglasiti se je do „Brencljna“, ki bo že vse nadrobneje povedal.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Drobnice.

* V neki družbi je nekdo prav hudo bahal se, kaj da je že vse skusil in doživel po svetu. Med drugim je pravil, da je na Angleškem videl kanon, čegar izstreljena krogla je priletela na svoj cilj še le čez dve uri, tako daleč je nesel kanon. Poslušalci majó z glavo in pravijo, da to je laž. „Ne, ne“ — poprime eden, ki je to poslušal — „to bo resnica. Jaz vam bom povedal še kaj družega, kar se vam bo še manj verjetno zdelo. Ali verjamete, da sem jaz o svojem potovanji prišel do reke, ki je bila tako široka, da je kamen, kterega sem bil vrgel čez njo dopoldne, priletel na uno stran še le popoldne?“ Vsi se posmehujejo in pravijo, da jih ima za pusta. — Tisti, ki je prvo pripovedoval, je posebno jezen in praša: „To že ni mogoče, prvič zato ne, ker nobena reka ni tako široka, da bi dopoldne čez njo vržen kamen priletel čez še le popoldne; drugič pa, ker nobeden človek ne more vreči kamna tako daleč. Vi se lažete!“ — „O nikakor ne“ — odgovori drugi — „prej vi. Čujte! Voda ni bila širja od 10 sežnjev. Jaz sem vrgel kamen ob 11. uri, 59 minut in $\frac{59}{60}$ sekund pred poldnem in ko je na ono stran priletel, je bilo že en šestdeseti del sekunde čez popoldne. Toraj je moj kamen letel čez vodo od dopoldne do popoldne, kar mi bo menda vsak verjel prej kakor ono o angleškem kanonu.“

* Dva huda nemškutarja se srečata. „No, kako je?“ — praša prvi družega. — „Slabo“ — odgovori prvi. — „Slabo? Zakaj?“ — poprašuje drugi. — „Ej, s sinom nimam prav nič veselja, nikakor noče biti po moji volji.“ — Kako da ne?“ — „I no, dokler je bil mlajši, je bil zmiraj neróden, zdaj, ko je odrastel, je postal pa národen. Ali ni to, da bi se človek kar v nos vgriznil?“ — „Meni se ravno taka godi“ — sklene prvi in oba se žalostna razideta.

* „Kaj je težje, vino ali voda?“ — upraša nekdo učenega profesorja fizike. „Voda, to ve menda vsak“ — reče profesor nekako zaničljivo. — „Ej ne, gospod“ — pa se odreže prašalec — „to že ni res. Naj pijem vode, kolikor morem, jo bom prav lahko nesel; če pa vina spijem le kake štiri litre, ga že komaj nesem, več bi ga pa ne nesel.“

* Nekje se dobeta mornar in suho-zemljan. Med pogovorom praša drugi prvega: „Kako moreš vedno voziti se po morji, kjer si zmiraj v smrtni nevarnosti?“ — „Kako moreš pa ti hoditi vedno pa suhem, kjer zmiraj smrt za tabo lazi?“ — praša na to mornar. — „To ni res“ — trdi suho-zemljan — „le povej mi, kje je umrl tvoj oče?“ — „Na morji!“ — „In tvoj stari oče?“ — „Na morji!“ — „Pa drugi tvoji žlahtniki in znanci, ki so se vozili po morji?“ — „Večidel vsi na morji.“ — „No, vidiš, ali ni nevarno na morji?“ — „Le stoj“ — pa začne zdaj mornar — „kje je umrl pa tvoj oče?“ — „Čudno vprašanje! Domá na suhem.“ — „In tvoj stari oče?“ — „Tudi tako.“ — „Pa tvoji drugi znanci in žlahtniki?“ — „Vsi domá na postelji, kje pa drugje!“ — „No, vidiš“ — sklene mornar — „kje je toraj bolj nevarno, na morji ali na suhem?“

„Brencelj“ piše:

Gospod F. S. na Št. Vaši „pogovori pod golo lipo“ bi se dali porabiti, samo treba prej pojasnenja vsaj „Brenceljn“, da bo vedel, na kaj vse to leti. Kar tako v temi tavati in mahati „Br.“ ne more in ne mara. Prosimo toraj pojasnila: kam merijo pogovori. Rokopis smo shranili.

Gosp. A. K. v S. Ste poslali prepozno, ker prejeli smo — kakor vidite — to reč z druge roke že prej in nekoliko bolje.

Gosp. D. v S. Vaše svarilo smo si zapomnili, ker nam je tako že nekaj znano. Sploh pa „Br.“ za take reči ne sprejema nič odgovarnosti; naj imajo nekteri svoje veselje, drugi naj se pa jezé, ker na svetu mora biti oboje.

Gosp. L. A. v G. Za take reči pa „Brencelj“ ni, pošljite jih drugam. Nerabljivih spisov ne vračamo — izvemši obširneje, pa le na stroške pisatelja, če to odločno želi. Imena so tajnost, kakor pri vsakem poštemem listu.

Gosp. J. G. v L. V današnjem listu Vam bo morebiti vstreženo. Ne pozabite pa tudi obljube!

Gosp. P. P. na M. Je premalo znano, toraj za vse druge bralce nerazumljivo.

Gosp. F. N. v R. Da ima „Brencelj“ tudi veliko sovražnikov, je že večkrat skusil in nedavno tudi povedal. Pa „viel Feind, viel Ehr“ — pravi nemeec in najhujši niso ravno tisti, ki se na ves glas deró nad njim.

Gosp. M. J. v P. „Brencelj“ ni sodnija in celó najviša ne, ker ima že državni pravdnik oblast nad njim. Ako toraj pri sodniji niste nič opravili, Vam bo „Brencelj“ še manj mogel pomagati, če bi ga prav volja bila.

Gosp. A. P. v St. P. Če bi bili Vi naročnik „Brenceljn“, bi vedeli, da je to on že prežvekal. Če pa le tu in tam berete kako številko in to v „kontrobant“, Vas bo treba kaznovati. Morda se bo Vam pa vendar enkrat vest zbudila, da ne bote še dalje tega greha na kup nakladali.

Gosp. J. K. v N. Saj smo že rekli, da se za tisti list nič ne menimo, naj piše kar koli. Je preneumen.

Vsem drugim, ki tu niso dobili odgovora. Morda pismeno, če bo treba, ako pa ne, bo že v redu. Opravištvu pa ni „Brencelj“ sam, toraj treba razločiti med vredništvom in opravištvom.

Poslano. *)

Senožeška.

Tralá, tralá, tralá!
Od neki pripeljá
Nobel naš gospod,
Dobro znán, od kod:
Prav fini kos rudečega,
Tolstega i-ha-ha-mesá.

Vprašanje koj nastane,
Kdo da najbolj vgame
Dobri golaš izvarit'
In jed slastno naredit'.
Gospodék pošlje po kuháča,
Po dobro znanega Krevljáča.

Pred ko golaš bil gotov,
Prične se na goste lov;
Prvi pride Potestá,
Da se polno navadiá,
Za njim „uvomo“ prvi naš,
Prav zvesti prvemu pristaš.

Primaha jo med drug'mi tud' skoz' vrata
Tisti, ki i-ha-ha bil njega brata;
Pridružil tudi se gospod,
Kter je viden rad povsod;
Poklican bil i Marangon,
Kteri šnofa rad zastonj.

Še Dremelj tu ne izostane,
Ter vesel si roke mane.
Slednjič pritapa mož od Vovö ta prvi,
Kteri kaj zastonj prav rad pomrvi,
Boječ se le: kaj bo to!
Če zá-nj nič ostal' ne bo.

Kastrola bila že počiščena,
Ko da b' omita b'la, oblizana.
To videvši drugi, tretji brat,
Da kastrole ne bo treba prat',
Smijala sta se močno na ves glas:
B'la jed bolj fina kakor „Kvargelkas?!"

Ko gostje to razvedli so,
Da bilo i-ha-ha-meso,
Začeli so počasi se odmikati,
Ter po skritih kotih se potikati,
In so kózle drli brez rogu,
Pa rotili: „verfluchter Kerl du!"

*) Za obliko in zadržaj tega se „Brencelj“ ne bo pretepal z nikomur, ker mu ni nič mar, kdo je v Senožeah oslovski golaš jedel.

„Ljubljanske slike“

in pa

„Petelinov Janez“

se dobivajo še; slike po 60 in 70 kr., povest „Petelinov Janez“ pa po 40 in 50 kr., ravno tako je še nekaj „Koledarja“ in pa „Ričeta iz Žabjeka“ po 20 kr.; vse to pri opravištvu „Brenceljna.“